

jeg troer ikke, at den høitærede Minister vil kunne ønske at bidrage til, at dette skeer. Altsaa fra denne Side er det ikke rimeligt, at der for Menigheden vil blive nogen Velsignelse i den Myndighed, som skal tillægges Menighedsraadet, og dertil kommer endnu en anden Betydning, som dette skal have, den nemlig, at det skal afgjøre, om Confirmationen skal afholdes to Gange om Aaret. Jeg skulde tage meget fejl, hvis det skulde blive til en virkelig Frihedsbegunstigelse for Menigheden i Almindelighed, idet jeg troer, at det vil være meget nemmere for Præsten, hvis han er en Modstander deraf — og der er ikke Faa, som ere det — at faae et Par Mænd paa sin Side end Fleertallet af Menigheden, navnlig den fattige Deel, naar deres Børn om Vinteren skulle gaa ofte en meget lang Vej til Confirmationsforberedelse; som sagt, jeg troer ikke, at Menighedens virkelige Frihed vil vinde noget Særdeles ved denne Lov. — Der var flere andre Bestemmelser i Loven, som jeg kunde tage fat paa, men jeg skal foreløbig indskrænke mig til dette, idet jeg haaber derved tilstrækkelig at have antydet, at jeg ikke kan følge med Loven saaledes, som den ligger for, og jeg vil slutte med at sige, hvad jeg allerede før har bemærket, at jeg ikke troer, at den vil blive til Velsignelse for den danske Kirke — hvis jeg troede det, skulde jeg gjerne gaae med; thi jeg seer i det foreliggende Lovforslag ikke Andet end et kirkeligt Skin, og den høitærede Minister maa langt bedre end de Fleste vide og veed det ogsaa, at Skin uden Præster er Kirkens største Pest. Lad det religiøse og kirkelige Liv have Lov til frit at røre og udvikle sig, og da er det mit glade Haab, at det vil komme af sig selv. Jeg maa dog endnu berøre de nuværende Menighedsraad. Der er allerede tidligere idag bleven sagt, at de paa nogle Steder have virket til Velsignelse og paa andre Steder ikke have haft stort at betyde. Jeg kan imidlertid tale lidt med af Erfaring i denne Sag, men skal dog ikke videre berøre den,

idet jeg kun skal bemærke, at de jo kunne bestaae i al Uafhængighed uden at derved de Forhold, som før have været, forandres. Efter den Erfaring jeg har om Menighedsraadene i Danmark, ere de for det Meste oprettede ved Indflydelse fra Præstens Side, idet det er ham, der har ønsket det, og jeg maa i den Henseende tillade mig at dese Præstestanden i tre Dele. Der er for det Første de meget ligegyldige Præster, der ikke have gjort det Mindste for at faae Menighedsraad, idet Ønsket derom ikke er opstaaet hos dem. Der er dernæst de meget livlige Præster, som ikke behøve Menighedsraad for at staae i livlig og levende Betydning med deres Menigheder; de ville jo til enhver Tid søge at komme i Berøring med Menighedsmedlemmerne, især med dem, som kunne forstaae dem, og de ville gjøre sig Lid for, at dette kan blive Tilfældet med Flere og Flere. Der er endelig en tredje Klasse af Præster, som føle, at Noget bør der gøres, for at de kunne komme i Berørelse med Menigheden, men som ikke have Kraft nok til at neblade sig til den og derfor gribe til det Middel, ved Samtale med et Par Mænd at kunne komme til at indvirke paa Menigheden — skjøndt jeg dog nødig vil udtale en altfor stærk Dom over dem — for at berolige sig med, at de derved have gjort Deres for at komme i denne Berørelse med Menigheden, skjøndt de jo egentlig kun ere komne i Berøring med nogle enkelte Medlemmer. Jeg troer, at paa de Steder, hvor Præsten ikke iforveien har følt Trang til at tale med sine Medlemmer, der vil ikke denne Lov bidrage til at vække nogen større aandelig Livskraft, der derimod snarere vil komme frem ved Præstens levende Vidnesbyrd i og udenfor Kirken. Man maa altsaa ikke vente ved denne Lov, at fremkalde Livet, det maa komme fra en anden Side og vil da selv skabe sig sine Former, og da først vil det blive til Velsignelse.